

ZARZĄDZENIE

Dnia 19 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

po zapoznaniu się z pismem skazanego P.J., sygnalizującym konieczność wznowienia z urzędu postępowania karnego, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 września 2021 r., sygn. akt II AKa 144/21, utrzymującym w mocy wobec ww. skazanego wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 4 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 34/20,

stwierdzić brak podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.).

[WB]

UZASADNIENIE

Skazany P.J. w osobistym wniosku z dnia 7 października 2025 r. (data wpływu) wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 września 2021 r., sygn. akt II AKa 144/21, utrzymującym w mocy wobec ww. skazanego wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 4 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 34/20, z uwagi na udział w składzie sądu odwoławczego „dwóch tak zwanych neosędziów, którzy według prawa nie są sędziami tego sądu”. Wniósł o wznowienie postępowania apelacyjnego „z prawidłowo obsadzonym składem”.

Zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. możliwe jest wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem z powodu wskazanych tam

przesłanek. Z urzędu wznowienie takiego postępowania sądowego możliwe jest także w razie ujawnienia się bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 542 § 3 k.p.k.) i do jednej z nich właśnie odnosi się wniosek skazanego. Wniosek ten uznać więc należało jako sygnalizację podstawy do wznowienia postępowania z urzędu.

Zasadnicze znaczenie dla rozpoznania tej sprawy ma uchwała 3 połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/2020. Jak wskazano w niej: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Oznacza to konieczność wykazania istnienia „okoliczności” wskazujących na szczególnie bliski związek konkretnego sędziego z organami władzy wykonawczej w okresie podejmowania przez te organy zamachu na dobro wymiaru sprawiedliwości, które w związku z faktem powołania na stanowisko sędziowskie z udziałem wadliwie ukształtowanej KRS prowadzą do wniosku, że nie zapewnia on w ocenie bezstronnego obserwatora wymaganych standardów bezstronności i niezależności.

Autor sygnalizacji, poza wskazaniem na fakt powołania dwóch sędziów ze składu orzekającego do Sądu Apelacyjnego w Łodzi z udziałem wadliwie funkcjonującej KRS, nie podał żadnych konkretnych okoliczności wskazujących na ich bliskie związki z organami władzy wykonawczej. W istocie dwóch sędziów rozpoznających apelacje w sprawie II AKa 144/21, tj. X.Y. i X.Y.1, zostali powołani na stanowiska sędziowskie z udziałem wadliwie funkcjonującej Krajowej Rady Sądownictwa, odpowiednio na podstawie uchwały tego organu nr [...] /2022 z dnia [...] 2022 r. oraz uchwały nr [...] /2018 z dnia [...] 2018 r., z tym że X.Y. w dacie wydania wyroku w ww. sprawie (30 września 2021 r.) była sędzią Sądu

Okręgowego, delegowaną do Sądu Apelacyjnego w Łodzi. Zauważyć przy tym jednak trzeba, że Sąd Najwyższy wielokrotnie poddawał już weryfikacji gwarancję bezstronności orzekania tych sędziów. Nie przytaczając całego szeregu tożsamyh w swojej ocenie orzeczeń Sądu w tym przedmiocie, można powołać się na niektóre z nich, choćby te dotyczące jednocześnie obu ww. sędziów, jak np. V KK 486/23 (z dnia 4 kwietnia 2024 r.), V KK 104/24 (z dnia 24 kwietnia 2024 r.), V KO 55/25 (z dnia 7 maja 2025 r.) czy V KS 18/24 (z dnia 31 października 2024 r.), gdzie nie stwierdzono wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Podzielając pogląd wyrażony w ww. orzeczeniach, zarządzono jak na wstępie.

[WB]

[a.ł]